

Den lille pige med svovlstikkerne

(Dette eventyr har været aftrykt i »Dansk Folkekalender« for 1846)

Det var så grueligt koldt. Det sneede, og det begyndte at blive mørk aften. Det var også den sidste aften i året, nytårsaften. I denne kulde og i dette mørke gik på gaden en lille, fattig pige med bart hoved og nøgne fødder. Ja, hun havde jo rigtignok haft tøfler på da hun kom hjemmefra, men hvad kunne det hjælpe! Det var meget store tøfler, hendes mor havde sidst brugt dem, så store var de, og dem tabte den lille da hun skyndte sig over gaden idet to vogne fór så grueligt stærkt forbi. Den ene tøffel var ikke at finde, og den anden løb en dreng med. Han sagde at den kunne han bruge til vugge når han selv fik børn.

Der gik nu den lille pige på de nøgne små fødder der var røde og blå af kulde. I et gammelt forklæde holdt hun en mængde svovlstikker og et bundt gik hun med i hånden. Ingen havde den hele dag købt af hende, ingen havde givet hende en lille skilling. Sulten og forfrossen gik hun og så så forkuet ud, den lille stakkel! Snefnuggene faldt i hendes lange gule hår der krøllede så smukt om nakken, men den stads tænkte hun rigtignok ikke på. Ud fra alle vinduer skinnede lysene, og så lugtede der i gaden så dejligt af gåsesteg; det var jo nytårsaften, ja, det tænkte hun på.

Henne i en krog mellem to huse, det ene gik lidt mere frem i gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen. De små ben havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere, og hjem turde hun ikke gå. Hun havde jo ingen svovlstikker solgt, ikke fået en eneste skilling. Hendes far ville slå hende, og koldt var der også hjemme. De havde kun taget lige over dem, og der peb vinden ind skønt der var stoppet strå og klude i de største sprækker. Hendes små hænder var næsten ganske døde af kulde. Ak, en lille svovlstik kunne gøre godt! Turde hun bare trække én ud af bundtet, stryge den mod væggen og varme fingrene. Hun trak en ud, »ritsch!« hvor spruttede den, hvor brændte den! Det var en varm, klar lue ligesom et lille lys da hun holdt hånden om den; det var et underligt lys! Den lille pige syntes hun sad foran en stor jernkakkellovn med blanke messingkugler og messingtromle. Ilden brændte så velsignet, varmede så godt! Nej, hvad var det! – Den lille strakte allerede fødderne ud for også at varme disse – da slukkedes flammen, kakkellovnen forsvandt. Hun sad med en lille stump af den udbrændte svovlstik i hånden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyste, og hvor skinnet faldt på muren, blev denne gennemsigtig som et flor. Hun så lige ind i stuen hvor bordet stod dækket med en skinnende hvid dug med fint porcelæn, og dejligt dampede den stegte gås fyldt med svesker og æbler. Og hvad der endnu var prægtigere, gåsen sprang fra fadet, vraltede hen ad gulvet med gaffel og kniv i ryggen, lige hen til den fattige pige kom den. Da slukkedes svovlstikken, og der var kun den tykke, kolde mur at se.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det dejligste juletræ. Det var endnu større og mere pyntet end det hun gennem glasdøren havde set hos den rige købmand nu sidste jul. Tusinde lys brændte på de grønne grene, og brogede billeder som de der pynter butiksvinduerne, så ned til hende. Den lille strakte begge hænder i vejret – da slukkedes svovlstikken. De mange julelys gik højere og højere, hun så de var nu de klare stjerner, en af dem faldt og gjorde en lang ildstribe på himlen.

»Nu dør der én!« sagde den lille, for gamle mormor, som var den eneste der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: »Når en stjerne falder, går der en sjæl op til Gud.« Hun strøg igen mod muren en svovlstik. Den lyste rundt om, og i glansen stod den gamle mormor så klar, så skinnende, så mild og velsignet.

»Mormor!« råbte den lille, »o, tag mig med! Jeg ved du er borte når svovlstikken går ud, borte ligesom den varme kakkelovn, den dejlige gåsesteg og det store velsignede juletræ!« – og hun strøg i hast den hele rest svovlstikker der var i bundtet; hun ville ret holde på mormor. Og svovlstikkerne lyste med en sådan glans at det var klarere end ved den lyse dag. Mormor havde aldrig før været så smuk, så stor. Hun løftede den lille pige op på sin arm, og de fløj i glans og glæde så højt, så højt, og der var ingen kulde, ingen hunger, ingen angst – de var hos Gud!

Men i krogen ved huset sad i den kolde morgenstund den lille pige med røde kinder, med smil om munden – død, frosset ihjel den sidste aften i det gamle år. Nytårmorgen gik op over det lille lig der sad med svovlstikkerne, hvoraf et knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man. Ingen vidste hvad smukt hun havde set, i hvilken glans hun med gamle mormor var gået ind til nytårs glæde!